

Pierrot + Gábor Endre

A *Magister M* szerzőpárosa

Lehet közösen könyvet írni?

Pierrot: Lehet. Nem olyan paradox helyzet, mint amilyennek elsőre tűnik. Nem együtt görnyedünk a papír felett. Az egyik fél ezt, a másik azt teszi hozzá a műhöz, ráadásul a megfelelő fáziskéséssel. Én hozom a történetet és a karaktereket, elkészíttek egy igen terjedelmes szinopszist, Endre pedig mindezekből olvasható regényt csinál. Azaz főként az én gondolataimat, de az ő szavait olvashatja az olvasó. De Endre a történet kialakítása során is sokszor van segítségemre, mint ahogy van dolgom nekem is a szöveggel a végső fázisban, az írás során.

Gábor Endre: Nem lehet közösen írni. Legalábbis úgy nem, hogy ketten fogjuk a tollat, vagy ülünk egymás mellett a gép előtt. Világos munkamegosztással dolgozunk: Pierrot-é a keret, én töltöm meg tartalommal a réseket. Ő hihetetlenül tudatos, előre kitalál mindent, én meg improvizálok, megyek a szereplőink után, nincs más dolgom, mint figyelni őket, lejegyezni mindazt, ami velük egy adott szituációban történik, történhet.

Kié a döntő szó a munka során?

Pierrot: Én vagyok ebben a pozícióban, de utálok, ha a vétójoggal élnem kell. Egészségesebbnek érzem, ha sikerül kompromisszumot kötnünk.

Gábor Endre: Kompromisszumra törekszünk, mindenáron. Sokszor fájdalmas, de működik. Amiről mindketten azt gondoljuk, hogy életképes, az több, mint amiről csak egyikünk hiszi ezt. Kemény csatákat vívunk, de a határidő kiváló mediátor.

Milyen kolléga a másik?

Pierrot: Endre úgy alkalmazkodik, hogy közben nem érzem rajta, hogy pusztán kiszolgálja az igényeimet. Ha így lenne, szoronganék, minimum elbizonytalanítana. Mivel nem vagyok író, nekem stabil véleményre van szükségem a „másik oldalról”, nem minősülhet a munka holmi „tollbmondással”. Megtaláltuk az egészséges egyensúlyt. Endre jobban kedveli a nyersebb, pörgősebb, eseménydúsabb olvasmányokat, ezzel szemben én szívesebben merülök el az egyes helyszínleírásokban, karakterjellemezésekben, alapvetően: a részletekben. Szerintem e két törekvés arányos elegye meg is jelenik a Jonathan Hunt-kalandokban.

Gábor Endre: A késsel írt kritikai megjegyzéseit, amelyeket az általam tökéletesnek vélt szöveghez fűz, ki nem állhatom. Ha hallaná, milyen szavakkal illetem, amikor először szembesülök ezekkel! Azután megkezdődik az egyezkedési

eljárás, s végül mindig kompromisszumra jutunk. Pierrot képtelen pontosan érkezni a megbeszélte találkozóra, ezt nem kedvelem benne. Van erre valami elmélete is, de azzal egyáltalán nem értek egyet. Nálam a reggel nyolc, az reggel nyolc.

Ki, mit képvisel a közös munkában?

Pierrot: Röviden: az ötlet és a rendszer az enyém, Endréé az intuíció és a kidolgozás.

Gábor Endre: Az ötlet és a rendszer Pierrot-é. Rengetegszer hívom fel olyan kérdésekkel például, hogy hány éves volt Jonathan Hunt akkor, amikor meghalt az apja? És mit érzett? Hogyan dolgozta fel a halálát? És mindig tudja a választ. Engem ez lenyűgöz. Én a saját történeteim főszereplőiről nem tudok annyit, mint ő az általa kitalált személyekről. Ez átlendít az örök írói dilemmán: hogyan írhatnék mások életéről, amikor csak a magamét ismerem.

Ki főz jobb kávé?

Pierrot: Két gourmand került itt össze, de egyelőre annyira csak a munkára koncentráltunk, hogy még nem tapasztalhattuk ki egymás ízlését. Kávé ügyben – teapárti lévén – én megengedőbb vagyok, de úgy vettem észre, hogy Endre sokat fogyaszt és válogatosabb, mint én.

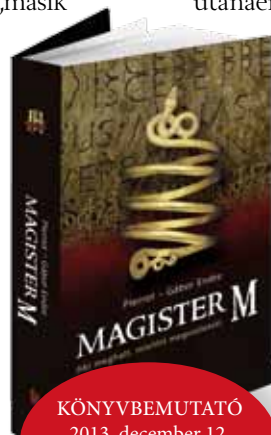
Gábor Endre: Én. Pierrot viszont teában utolérhető.

Mennyire jött be a közös munka? Mi a következő terv?

Pierrot: Talán közhelyes, de tényleg így van: nálunk is vannak konfliktusok, de nincs az a társas kapcsolat, amelyben ne lennének ilyenek, és szerintem mi különösen jól működünk együtt. Szóval részemről a jövőben is Endrével tervezek. A negyedik történetben ismét összekötünk távoli idősíkokat, utánaeredünk különös történelmi legendáknak és rejtélyeknek, és persze ismét szerepet kap Ábray Pál professzor ördögi szerkezete. A következő epizód munkacíme „A Kossuth-korona”.

Gábor Endre: Amikor hosszas vajúdas után végre megszületik az új könyv, én mindig úgy érzem, nem akarok több gyereket. Azután egyszer csak egy-két hónap kihagyás után, úgy mellékesen, elkezdünk beszélgetni az új történetről, és mindkettőnket elkap a gépszíj...

N. G.

KÖNYVBEMUTATÓ
2013. december 12.
(csütörtök) 18 óra
Alexandra Pódium

536 oldal, 3699 Ft
Alexandra Kiadó